

**UITVAARTLITURGIE PRIESTER MACHAR VERHAEGHE
HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN**

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen - 10 maart 2012

Beste familie van Pater Machar en confraters Aalmoezeniers van de Arbeid,
Beste vertegenwoordigers van de binnenschippers en van de burgerlijke overheid,
Beste vrienden van de overledene,

Priester Machar Verhaeghe is te vroeg en vooral te onverwacht van ons heen gegaan. Vorige vrijdag was iedereen danig verrast door zijn onverwacht overlijden, vooral zijn confraters Aalmoezeniers van de Arbeid en de grote schippersgemeenschap waarmee priester Machar zo nauw verbonden was. We hadden liever rustig afscheid kunnen nemen, maar dat is hem en ons niet gegeven geweest. Machar is gestorven zoals hij geleefd en gewerkt heeft: steeds op weg naar een volgende ontmoeting, een volgende viering, een volgend gesprek. Nu is hij vertrokken voor zijn laatste ontmoeting: met onze God en Vader.

Zijn rusteloze toewijding en gedrevenheid had priester Machar vanuit de Kajottersbeweging en de spiritualiteit van kardinaal Cardijn. Eigenlijk was Machar een late roeping. In de technische school had hij eerst het vak van schrijnwerker en meubelmaker geleerd. Toch bleef een andere roeping hem volgen: de roeping om priester te worden. Langs die zoektocht leerde hij de congregatie van de Aalmoezeniers van de Arbeid kennen. In die Congregatie vond hij alles wat hem bezielde: zijn sociale verbondenheid met mensen in hun dagelijkse arbeid, zijn inzet voor jongeren met een technische opleiding, zijn evangelische bezieling en zijn liefde voor de kerk. Machar werd Aalmoezenier van de Arbeid. Op 8 juli 1972 werd hij priester gewijd. Hij was een toegewijde confrater, die trouw bleef aan het gemeenschapsleven en, als verantwoordelijke, zijn confraters regelmatig samenbracht voor recollecties en bezinningsmomenten. Op 8 juli van dit jaar zou Machar 40 jaar priester gevierd hebben. Hij keek er erg naar uit om dit jubileum met zijn confraters en familie te kunnen vieren. De nacht voor zijn sterven heeft hij nog uitnodigingen voor dat feest per e-mail verstuurd. Vandaag bidden we dat Machar de voltooiing van zijn priesterschap mag beleven in de vreugdevolle aanschouwing van Jezus Christus, de Goede Herder, die hij heeft gediend en lief gehad.

Na zijn priesterwijding ging Machar aan de slag, eerst in de Technische School van Schaarbeek, nadien in de Technische School aan de Londenstraat te Antwerpen en de Technische School Rerum Novarum te Merksem. Hij gaf er godsdienstles, maar was er vooral actief als opvoeder en begeleider. Hij trok veel en graag met de leerlingen op, ook na de schooluren en tijdens het weekeinde. Meer dan zijn vakkennis, wilde hij hun iets meegeven van zijn geloof en levenskracht. Opvoeding was voor hem meer dan een vak leren; het was

ook: leren mens zijn, leren samenleven, je leren inzetten. In een leerling zag hij meer dan een toekomstige vakman. Dat ‘meer’ had alles te maken met zijn geloof dat ieder mens uniek is, kind van God, bestemd om open te bloeien in het licht en de warmte van Gods liefde.

In 1991 werd aan priester Machar gevraagd om de pastorale zorg voor de binnenschippers op zich te nemen. Machar twijfelde niet. Hij was al enkele jaren actief als aalmoezener van de jonge scheepsboys en scheepsgirls, en kende al heel wat schippersfamilies. Met ongekende trouw en toewijding heeft priester Machar deze taak op zich genomen. In enkele jaren werd hij de geliefde priester van de schippersfamilies. Geen kilometer was te ver om een gezin te gaan bezoeken. Overal waar men hem vroeg kwam hij voor een doopsel, een huwelijk of een uitvaart. De haven van Antwerpen en de binnenscheepvaart waren zijn leefwereld. Hij nam de leiding op zich van de restauratie van het kerkschip Sint-Jozef. Hij vierde er de eucharistie, voor grote en kleine gemeenschappen. Hij voelde zich goed bij de schippers en de schippers bij hem. Hij maakte er vrienden door dik en dun. Na zijn officiële opruststelling was het moeilijk om afscheid te nemen. Veel schippers bleven op hem een beroep doen.

We hebben zojuist in het Evangelie gehoord hoe Jezus met zijn leerlingen in een boot stapt, om met hen naar de overkant te varen. Toen een storm opstak, maakten ze Hem wakker en riepen: “Meester, laat het u onverschillig dat we vergaan?”. Jezus werd wakker. Hij sprak een gebiedend woord tot de wind en tot het water, en de storm ging liggen. En tot zijn leerlingen sprak Hij: “Waarom zijn jullie zo bang? Hebben jullie nog steeds geen geloof?” Deze woorden van Jezus passen helemaal bij het pastorale werk dat Machar bij de schippersfamilies heeft verricht. In moeilijke tijden bracht hij rust, vertrouwen en geloof. Hij was voor velen een vaste hand in tijden van twijfel, verdriet of verlies.

De woorden van Jezus passen ook bij de uitvaartliturgie die we vandaag vieren. In de storm van het afscheid, vertrouwen we priester Machar toe aan Gods oneindige liefde. Het leven van ieder mens is als een lange vaart, tussen de oevers van tijd en eeuwigheid. Tijdens deze vaart is Jezus aan boord. Hij is ons mens-zijn komen delen, helemaal, ook en vooral in momenten van angst en onzekerheid. Hij is aan boord van ons leven gestapt. Op Hem mogen we vertrouwen, al lijkt Hij soms in slaap gevallen. Hij kent de koers die we moeten varen. Hij leidt ons naar de andere oever, waar Hij ons zal helpen om voet aan wal te zetten. Hij is ons voorgegaan van de dood naar het leven, van het voorlopige naar de voltooiing. In deze uitvaartliturgie bidden we voor priester Machar. We bidden dat de boot van zijn leven mag aanmeren aan de andere oever. We bidden dat hij mag deelhebben aan het nieuwe en volle leven, dat Jezus voor ons heeft bereid. We bidden dat God mag voltooien wat aan zijn leven nog ontbreekt en hem mag opnemen in de gemeenschap van al zijn geliefden.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen